

Τη νίκη δεν θα μας τη φέρει ο αντίπαλος

του Barikat

1. Όσο σημαντικό λάθος είναι να υποτιμάς τον αντίπαλο σου, άλλο τόσο είναι και να τον υπερτιμάς.

Το αστάθμητο υπάρχει σε κάθε σύγκρουση, η ζωή εισβάλλει και «αναστατώνει» ακόμα και το πλέον επεξεργασμένο σχέδιο, το υποχρεώνει να μετρηθεί με την πραγματική ζωή. Η σύγκρουση πάντα αναδιατάσσει τα στρατόπεδα, διαλύει συμμαχίες και οικοδομεί καινούργιες. Στο τώρα και στο σήμερα προκύπτουν τα δύο στρατόπεδα της σύγκρουσης, τα οποία σταθμίζουν τις εξελίξεις, τροποποιούν την τακτική τους, υποχωρούν ή διευρύνονται. Οι αντιθέσεις βρίσκονται παντού, τόσο στο αντίπαλο όσο και στο δικό μας «στρατόπεδο». Αντιθέσεις που πυροδοτούνται και οξύνονται από την σύγκρουση. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι αντίπαλοι μας αυτή την στιγμή προχωράνε «βλέποντας και κάνοντας». Σίγουρα προσπαθούν, με πληθώρα μέσων στη διάθεση τους, να σχεδιάσουν και να υλοποιήσουν (να διαχειριστούν δηλαδή και τις δικές τους αντιθέσεις), με σταθερά την επιβολή της μνημονιακής « Νέας Ελλάδας» και την νίκη του δυνάμεων του πλούτου, αλλά μέσα σε ένα πεδίο που δεν μπορεί πάντα να αποτελεί επιλογή ενός από τα πριν συγκροτημένου «κέντρου». Για τα λεφτά τα κάνουν όλα. Και η επισφαλής ισορροπία των δύο μπλοκ σημαίνει ανασφάλεια για το κεφάλαιο, ασταθές έδαφος για την αναπαραγωγή του.

2. Οι λέξεις έχουν χάσει το νόημα τους και οι έννοιες παλεύουν να ξεφύγουν από τους βιαστές τους.

«Το Κράτος Δικαίου επιβάλλει τη νομιμότητα προς όλους. Η Πολιτεία, ήρθη στο ύψος των περιστάσεων και επιτέλεσε στο ακέραιο το δημοκρατικό καθήκον της. Διαβεβαιώνω την ελληνική κοινωνία ότι η έρευνα δεν σταματάει εδώ. Κατ' εντολή του Πρωθυπουργού Αντώνη Σαμαρά θα συνεχισθεί προς πάσα κατεύθυνση και θα ολοκληρωθεί [...]

Από την πρώτη στιγμή που ανέλαβα τα καθήκοντά μου διακήρυξα στο Κοινοβούλιο ότι στην Ελλάδα δεν γίνονται ανεκτά τάγματα εφόδου. Παρά ταύτα η Χρυσή Αβγή επιχείρησε να δοκιμάσει τις αντοχές της Δημοκρατίας. Εισπράττει σήμερα την απάντηση από το Κράτος Δικαίου».

Αυτά είπε ο Δένδιας. Αλλά αν την αφήγηση όντως την καθοδηγεί το αυτί, εμείς ακούσαμε:

«Ο Σαμαράς είναι ο μαέστρος σε αυτή την κομπανία. Χτυπάει το ομοίωμα του ναζισμού και συνεχίζει προς πάσα κατεύθυνση. Θα διαχειριστεί τον φασισμό, δεν θα τον αντιμετωπίσει, προσπαθώντας παράλληλα να τσακίσει τα «κάτοπτρα» που στήνει η θεωρία των άκρων. Έτσι το μαχαίρι του Ρουμπακιά αντανakλά 31 συλλήψεις στις Σκουριές για σύσταση και συμμετοχή σε εγκληματική οργάνωση. Η απάντηση του «κράτους δικαίου» είναι πανταχού παρούσα και κάθε κίνηση κοινωνικής ανυπακοής καλείται «να περάσει στο ταμείο για είσπραξη».

3. Ο ορισμός βρίσκεται στην διαφορά.

Αν τα πάντα είναι φασισμός (από μία άσχημη συμπεριφορά στον δρόμο μέχρι το μαχαίρωμα του Φύσσα), όπως προσπαθεί να μας πείσει μία life style αφήγηση, τότε ο φασισμός δεν σημαίνει τίποτα. Δεν είναι λίγες οι φορές που μας ζητείται να αλλάξουμε τα πάντα ακριβώς για να μην αλλάξει τίποτα. Το ότι αρνούμαστε να ταυτίσουμε τον νεοφιλελεύθερο

φονταμενταλισμό με τον φασισμό δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να διακρίνουμε την διαλεκτική τους σύνδεση. Το πώς δηλαδή η ηγεμονία συγκεκριμένων πρακτικών στα χρόνια της ανάπτυξης έδωσε την δυνατότητα μέσα στους καιρούς της κρίσης να θεριεύσει υποβοηθούμενος ο κανιβαλισμός των Ναζί.

Και η αλήθεια είναι πως εδώ και καιρό έχουμε «συνηθίσει» την καλλιέργεια του φασισμού σαν τρόπο σκέψης και πρακτικής μέσα στην καθημερινότητα μας, από φορείς και πρόσωπα που κατά τα άλλα κόπτονται για την δημοκρατία και τους θεσμούς της.

Εδώ και δεκαετίες «συνηθίσαμε» να ακούμε για λαθρομετανάστες που μας παίρνουν τις δουλειές, για νεκρούς ξένους εργάτες στα μπετά των ολυμπιακών αγώνων χωρίς να βγάζουμε κιχ, για τα κέντρα των πόλεων ως χοάνες μεταναστών και επιχειρήσεις που «σκουπίζουν ανθρώπους», για βρώμικους μετανάστες- φορείς μολυσματικών εστιών, για απεργούς λιμενεργάτες που δεν έχουν κανένα δικαίωμα να απεργούν σε βάρος της χώρας, για φοιτητές- κουκουλοφόρους και πανεπιστήμια- κέντρα εγκληματικών πράξεων, για τις ένδοξες πόλεις που «πάλι με χρόνια και καιρούς...».

Η γενικευμένη κρίση έδωσε νέα δυναμική και μεγαλύτερη ώθηση σε όλα τα παραπάνω. Από την φράση «δεν χωράνε άλλοι ξένοι στη χώρα», περάσαμε στον Γεωργιάδη να δηλώνει πως η λύση στο μεταναστευτικό είναι να «κάνουμε την ζωή δύσκολη των μεταναστών, μπας και φύγουν από την χώρα», από τα κηρύγματα περί κουκουλοφόρων περάσαμε στα ολονύχτια βασανιστήρια στα κελιά της ΓΑΔΑ και στις βραδινές απαγωγές κατοίκων στην Ιερισσό, από τις επιχειρήσεις σκούπα φτάσαμε στα «εγκαίνια» στρατοπέδων συγκέντρωσης σε ολόκληρη τη χώρα, από τη δολοφονική επίθεση στην Κούνεβα φτάσαμε στα σύγχρονα κολαστήρια της Μανωλάδας, από τη σύλληψη φοιτητή επειδή φορούσε πράσινα σταράκια περάσαμε στους 30 μήνες -με τον τσαμπουκά- προφυλάκισης του Σακκά.

4. Αρνούμαστε να λειτουργήσουμε έτσι όπως η κυρίαρχη ιδεολογία θα επιθυμούσε, σαν «χρυσόψαρα» δηλαδή.

Η μνήμη, ως συλλογικό κεκτημένο του κινήματος, πρέπει να νικήσει τη λήθη της «πανδημοκρατικής συστράτευσης». Το να θυμόμαστε πρόσωπα και πράγματα, το να μην ξεχνάμε και να μην παραγράφουμε, δεν είναι εμμονή. Οι μαριονέτες του συστήματος και οι επαγγελματίες ιδεολόγοι δεν έχουν δική τους άποψη, παρά μόνο το στενό συμφέρον των «ιδιοκτητών» τους. Είναι περισσότερο από αναγκαία η επικράτηση της μνήμης επί της αποχαύνωσης του «ενεστώτα διαρκείας» και του «τώρα όλοι μαζί», η αυτο-προστασία των «από κάτω» από τους ψευδό-διανοούμενους του ελληνικού καπιταλισμού.

Τις τελευταίες μέρες διεξάγονται πολλές διαπραγματεύσεις σχετικά με το ζήτημα της διαχείρισης του ζητήματος. Κεντρικές καθεστωτικές εφημερίδες δηλώνουν ότι ο ΣΔΟΕ έχει στοιχεία για τις οικονομικές ενισχύσεις προς την Χ.Α από μερίδες του κεφαλαίου. Το γνωρίζει ο κρατικός μηχανισμός, το γνωρίζουν και οι εμπλεκόμενοι. Η ύπαρξη σοβαρών αντιθέσεων στο εσωτερικό του αστικού συνασπισμού εξουσίας είναι δεδομένη. Η μοναδική πιθανότητα δημοσίευσης αυτών των στοιχείων στην παρούσα συγκυρία προκύπτει από τον χαρακτήρα αυτών των αντιθέσεων, αν δηλαδή μπορούν να λυθούν μόνο με ενδοαστικό ξεκαθάρισμα για το μοίρασμα της πίτας.

5. Στο V for Vendetta, εξομολογείται ο βι πως δεν γίνεται να πεθάνει, γιατί οι ιδέες είναι αλεξίσφαιρες. Ιδέες όμως δεν έχουμε μόνο εμείς, έχουν και οι αντίπαλοι. Στο πεδίο των ιδεών και των οριζόμενων από αυτές πρακτικών, εκτυλίσσεται η σύγκρουση που κρίνει τις

ζωές μας. Με τις ιδέες και την πρακτική του ο Παύλος Φύσσας «σκότωσε» την Χρυσή Αβγή και οδήγησε σε μαζική αντιφασιστική οξυγόνωση την «ημι-λιπόθυμη» ελληνική κοινωνία.

Αναφέρθηκε ότι από μεριάς του αστικού πολιτικού κόσμου αυτή τη στιγμή υπάρχει μια προσπάθεια διαχείρισης και όχι αντιμετώπισης του ναζιστικού φαινομένου. Η καθαρή ποινική προσέγγιση του ζητήματος εντάσσεται μέσα σε αυτό το πλαίσιο. Αφού «καταδικάζουμε τη βία από όπου και αν προέρχεται» μελετάμε καθαρό το επιχειρησιακό κομμάτι, τις τεχνικές λεπτομέρειες αφήνοντας έξω άλλα ενοχλητικά ερωτήματα. Τι συμβαίνει όμως αν όντως δεν υπάρχει πρακτική γυμνή από ιδεολογία; Τι σημαίνει αν η Χρυσή Αβγή την ίδια στιγμή που εμπλέκεται κεντρικά με ποινικά κολάσιμες πράξεις είναι κάτι περισσότερο από εγκληματική συμμορία; Είναι δηλαδή νεοναζιστικό κόμμα; Σε τελευταία ανάλυση ποιος κερδίζει από το να συζητήσουμε εκατοντάδες ώρες για τηλεφωνήματα, μηνύματα, εσωτερικές επικοινωνίες και κάθε απίθανη λεπτομέρεια χωρίς να συζητήσουμε για την πολιτική της Χρυσής Αβγής;

Μία πολιτική δηλαδή συμπληρωματική και όχι αντιπαραθετική στην σημερινή βαρβαρότητα που αντιμετωπίζουμε. Μια πολιτική που συνέβαλε σημαντικά στην νομιμοποίηση στρατοπέδων συγκέντρωσης, στην επίθεση σε δημοκρατικές ελευθερίες, στον αντικομμουνισμό, στην βίαιη και αρχικά επιλεκτική υποτίμηση ενός κομματιού της εργατική τάξης δηλαδή των μεταναστών, η οποία σύντομα μετατράπηκε σε καθολική, χτυπώντας παράλληλα και επιστρατεύοντας ενοχλητικούς αγωνιστές και δικαιώματα (απεργία, συνδικαλισμός). Είναι απολύτως κατανοητό γιατί ο Δένδιας, ο Βορίδης, ο Κρανιδιώτης, ο Λαζαρίδης και ο Αρχηγός τους δεν θέλουν να ανοίξει αυτή η συζήτηση. Δεν θα είναι όμως καθόλου κατανοητό αν από τη δική μας την μεριά βουλιάξουμε σε μία ευφορία πιστεύοντας ότι λύθηκε το ζήτημα. Ειδικά τη στιγμή που δεν έχουν μετασχηματιστεί βασικοί όροι και σχέσεις που μετέτρεψαν τους νεοναζί σε αυτό που έγιναν. Προφανώς τα παραπάνω ισχύουν στο βαθμό που πιστεύουμε ότι «οι ιδέες είναι αλεξίσφαιρες» και ότι ιδέες δεν έχουμε μόνο εμείς.

Η πρωτοβουλία για την διαχείριση -και προφανώς όχι αντιμετώπιση- του φασισμού βρίσκεται στα χέρια εκείνων που μας έφεραν ως εδώ. Εκείνων που υπόσχονται ότι θα μας βουλιάξουν πιο μέσα. Δεν έχουμε πια την πολυτέλεια για αυταπάτες. Ότι γίνει με πρωτοβουλία του μνημονιακού μπλοκ, θα γίνει με γνώμονα την εμπέδωση μιας σταθερότητας που ισοδυναμεί με κοινωνική- νεκρική ακαμψία. Που ισοδυναμεί με μια κοινωνία πλήρως εκφασισμένη. Ο ημι-παράφρων ναζιστής Μιχαλολιάκος κάνει τον φασίστα Πλεύρη συμπαθητικό και τον Σαμαρά νηφάλιο εθνάρχη-τιμονιέρη.

Η χρυσή αβγή συνελήφθη μα ο φασισμός κυκλοφορεί ελεύθερος ακόμη. Εμείς θα τον τσακίσουμε.